

В. АЛЕКСАНДРОВСКИ

АЗЪ СПОМНЯМЪ СИ. . .

Азъ спомнямъ си девойка съсь очи лжчисти,
съ усмивка свѣтла въ зъзнещия мразъ,
азъ помня глуха нощъ, азъ помня мракъ,
и градскиятъ площадъ отъ сънища притиснатъ.

Трѣщѣха изстрели срѣдъ зъзнещата тишина,
смъртта ловѣше жертвитѣ невинни,
и страшно бѣ въ площадитѣ пустинни,
кждето зидахме ний новата страна.

И въ мигъ надъ насъ гласъ звънѣкъ затрептѣ,
отъ радостъ и отъ щастие разнеженъ,
и тънѣха незримитѣ гърмежи,
но нѣкой отъ прозореца ни рѣсѣше съ цвѣтя.

Азъ дигнахъ погледъ. Съсь очи лжчисти,
съ усмивка свѣтла въ трѣпнещия мракъ,
тя хвърляше върху ни пролѣтни нарциси
въ нощта, срѣдъ глухия треперещъ мразъ.